

[Niels Westerby.]

rende stramning for de selvstændige. Det skal ikke være ensidigt vendt mod lønmodtagerne, lige så lidt som det skal være ensidigt vendt mod de selvstændige.

Jeg vil gerne understrege så stærkt, som jeg overhovedet formår, over for regeringen, at vi tror, at en væsentlig stærkere stramning end den, der er foreslået af regeringen, vil være nødvendig, for at vi kan holde igen på vort omkostningsniveau og vore priser, så devalueringen ikke bare skal blive et slag i luften og blot lægge grunden til den næste devaluering. Det vil jeg gerne have sagt så stærkt til statsministeren, som det overhovedet er muligt. Vi mener, at en ekstraskat må være det nødvendige sidestykke til stramningen over for lønmodtagerne.

Men netop når man gennemfører dette, skulle man i højere grad se bort fra det avancestop- eller avancekontrollsynspunkt, som regeringen har anlagt, idet det i hvert fald for os tyder på, at det ikke bliver til stort andet end et slag i luften. Jeg mener i øvrigt at kunne erindre, at statsministeren et stykke tid efter helhedsløsningen i 1963 holdt en række taler, hvor statsministeren vistnok ved flere lejligheder var inde på den betragtning, at ting som avancekontrol og avancestop fortrinsvis havde mentalhygiejniske formål — det mener jeg at kunne huske. Hvis det er sådan, vil jeg nok mene, at man ikke udelukkende kan lægge det princip til grund for en lovgivning, at den skal tjene mentalhygiejniske formål. Det kan vel netop skade mentalhygiejnien i befolkningen, hvis man gennemfører en lovgivning, der i praksis ikke får nogen nævneværdige konsekvenser, og slet ikke dem man havde forestillet sig, da man gav loven.

Jeg vil altså gerne understrege, at efter vor opfattelse må den økonomiske stabiliseringsvirksomhed gå meget videre end det, der er foreslået af regeringen, idet der må være bortfald af to dyrtidsportioner, én til april og én senere, plus en tilsvarende ekstraskat for de selvstændige, så der bliver ligelige byrder. Vi må så naturligvis gøre os megen umage med at udforme lovgivningen om ekstraskatter så teknisk forsvarligt, at den virkelig kan føres igennem på en god måde. Det spørgsmål vil selvfølgelig stå tilbage, når der til sin tid kommer et lovfor-

slag herom fra regeringens side. Vi har vor store skepsis med hensyn til det lovforslag om avancekontrol, som regeringen har fremsat.

Jeg vil gerne slutte med at sige, at jeg synes, vi skal tage meget alvorligt på disse ting. Det er selvfølgelig ikke min opgave at være bange på regeringens vegne; men det er vel min opgave, når det er nødvendigt, at være bange på landets vegne. Jeg er alvorligt bange for, at den delvise devaluering, som regeringen har besluttet sig til, og de efter vores mening utilstrækkelige forslag, der er kommet fra regeringens side i forbindelse med devalueringen, vil føre os ud i en situation, hvor vi meget let om et halvt eller i hvert fald nok om et år igen vil være i en økonomisk krisesituation. Jeg tror, at vi ender i en form for antiparlamentarisme herhjemme, hvis vi ikke lærer at føre økonomisk politik.

Jeg vil i samme grad understrege, at hvis erhvervslivet skal være i stand til at udnytte de kortvarige chancer, som den delvise devaluering giver det, er det nødvendigt, at det har den fornødne likviditet; og det er også nødvendigt for at skabe eller opretholde fuld beskæftigelse. Jeg tror derfor, at det vil være nødvendigt med en pengepolitisk lettelse; så erhvervslivet får likviditet til at udnytte de chancer, som trods alt findes, og som nu i første omgang bliver styrket ved den delvise devaluering. Jeg siger dette, fordi der ligger en vis finanspolitisk stramning i de forslag, som regeringen er kommet med, og den er endnu større i de tanker, som liberalt centrum her i dag har fremlagt.

Det er klart, at to dyrtidsportioner færre vil betyde en besparelse på 400-500 mill. kr. på statens budget og en endnu større besparelse ude i erhvervslivet, hos kommunerne og de koncessionerede selskaber. Dette er allerede for en stor del udtryk for en finanspolitisk stramning, der kan give basis for en kreditpolitisk lettelse.

Jeg vil gerne stille det således op:

Punkt 1 må i denne situation være en indkomstpoltisk indsats over et bredt felt over for både de selvstændige og lønmodtagerne, punkt 2 en kreditpolitisk lettelse og punkt 3 en finanspolitisk stramning. Endelig har jeg bemærket, at debatten ikke har været så hård, så fjendsk og så bidsk i